

Sygnatura akt I Cupr 177/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 24-04-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Kwiatkowski

Protokolant: Katarzyna Mulak

po rozpoznaniu w dniu 10-04-2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa G. W.

przeciwko W. A., E. A., D. A.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych W. A., E. A., D. A. solidarnie na rzecz strony powodowej G. W. kwotę 5.295,61 zł (pięć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych 61/100) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 2.336,18 zł od dnia 01 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty,

- 2.959,43 zł od dnia 29 listopada 2013 r. do dnia zapłaty;

II. umarza postępowanie w części co do kwoty 4.149,55 zł;

III. oddala powództwo w pozostałej części;

IV. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych kwotę 989,29 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C upr 177/14

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 29 listopada 2013 r. strona powodowa G. W. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanych solidarnie W. A., E. A., D. A. i B. A. kwoty 12332,30 zł z odsetkami ustawowymi obliczonymi od kwoty 6485,72 zł od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 5846,57 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany W. A. jest najemcą lokalu położonego we W., przy ul. (...). Pozostali pozwani są zaś jego domownikami, solidarnie odpowiadającymi za zapłatę czynszu W okresie do 31 lipca 2013 r. pozwani nie uregulowali należności z tytułu czynszu i opłat za media w wysokości 6485,79 zł. Do kwoty tej strona powodowa doliczyła odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie w kwocie 5846,57 zł wg stanu na 31 lipca 2013 r.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 30 grudnia 2013 r. powództwo uwzględniono w całości.

W sprzeciwie od w/w nakazu zapłaty pozwani W. A., E. A. i D. A. wniesli o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut przedawnienia roszczeń powstałych w okresie do 29 listopada 2010 r. Wskazali przy tym, że ich dług za okres od 10 listopada 2010 r. do 1 sierpnia 2013 r. wynosił 600,14 zł. Po 1 sierpnia 2013 r. pozwani wpłacili dodatkowo 611,32 zł, w związku z czym posiadali nadpłatę w wysokości 11,18 zł. Ponadto w dniu 23 grudnia 2013 r. pozwani wpłacili

dalszą kwotę 900 zł, w dniu 20 stycznia 2014 r., kwotę 700 zł, w dniu 22 stycznia 2014 r. kwotę 400 zł. Uwzględniając wysokość należności bieżących pozwani posiadali nadpłatę w wysokości 1592,94 zł.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa cofnęła pozew w części, co do kwoty 4149,55 zł i domagała się ostatecznie kwoty 14668,48 zł z odsetkami liczonymi od kwoty 2336,18 zł liczonymi od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty 2013 r., od kwoty 12332,30 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Strona powodowa wyjaśniła, że wpłaty pozwanych były zaliczane na poczet należności najdawniej wymagalnych, wobec czego nie posiadali oni jakiegokolwiek nadpłaty. Sam zarzut przedawnienia uznała przy tym za nadużycie prawa. Jednocześnie wskazała, że wpłaty dokonane przez pozwanych po 1 sierpnia 2013 r. zostały zaliczone częściowo na poczet należności bieżących, a w części, co do kwoty 4149,55 zł na poczet należności dochodzonych pozwem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwany W. A. wynajmował od strony pozwanej G. W. lokal mieszkalny położony we W. przy ul. (...). Jego dorosłymi domownikami byli E. A., D. A. i B. A.

(bezsporne)

Wysokość zobowiązań pozwanych ze stosunku najmu wynosiła:

- do 30 listopada 2010 r. włącznie - 6187,64 zł
- w grudniu 2010 r. – 302,05 zł,
- w styczniu i lutym 2011 r. – 302,98 zł miesięcznie,
- od marca 2011 r. do maja 2011 r. – 313,45 zł miesięcznie,
- od czerwca 2011 r. do września 2011 r. – 315,33 zł miesięcznie,
- od października 2011 r. do lutego 2012 r. – 345,72 zł miesięcznie,
- od marca 2012 r. do września 2012 r. – 353,01 zł miesięcznie,
- w październiku 2012 r. i listopadzie 2012 r. – 382,31 zł miesięcznie,
- w grudniu 2012 r. i styczniu 2013 r. – 307,42 zł miesięcznie
- w lutym 2013 r. – 323,22 zł,
- od marca 2013 r. do czerwca 2013 r. – 329,56 zł miesięcznie
- od lipca 2013 r. do lutego 2014 r. – 321,09 zł miesięcznie,

(bezsporne – por. kartoteka – k. 10-13 i 49)

Pozwani posiadali nadwyżki po rozliczeniu mediów w kwotach:

- 169,81 zł ustaloną na dzień 1 marca 2011 r.,
- 2,69 zł ustaloną na dzień 1 kwietnia 2012 r.,
- 255,33 zł ustaloną na dzień 1 października 2013 r.,
- 234,25 zł i 3,57 zł ustalone na dzień 10 lipca 2013 r.

(bezsporne – por. kartoteka – k. 10-13)

Pozwani posiadali niedopłaty po rozliczeniu mediów w kwotach:

- 6,47 zł wg stanu na 1 marca 2011 r.,
- 3,10 zł wg stanu na 1 listopada 2012 r.,
- 2,81 zł wg stanu na 10 lipca 2013 r.,
- 2,82 zł wg stanu na 10 listopada 2013 r.

(bezsporne – por. kartoteka – k. 10-13 i 49)

Pozwani dokonali wpłat na poczet zadłużenia:

- w dniu 13 września 2011 r. w kwocie 360 zł,
- w dniu 2 grudnia 2011 r. w kwocie 720 zł,
- w dniach 28 grudnia 2011 r. i 20 stycznia 2012 r. w kwocie po 360 zł,
- w dniach 12 kwietnia 2012 r., 1 czerwca 2012 r., 25 czerwca 2012 r., 19 lipca 2012 r., 22 sierpnia 2012 r., 20 września 2012 r., 9 października 2012 r., 2 listopada 2012 r., 22 listopada 2012 r., 24 grudnia 2012 r., 15 stycznia 2013 r., 28 lutego 2013 r., 4 kwietnia 2012 r. (2 x), 19 kwietnia 2012 r. – w kwotach po 400 zł,
- w dniu 19 czerwca 2012 r. w kwocie 800 zł,
- w dniu 3 lipca 2013 r. w kwocie 1100 zł,
- w dniu 17 września 2013 r. w kwocie 800 zł, opisując ją jako wpłatę za lipiec i sierpień 2013 r.,
- w dniu 15 października 2013 r. w kwocie 400 zł, opisując ją jako wpłatę za wrzesień 2013 r.,
- w dniu 25 listopada 2013 r. w kwocie 400 zł, opisując ją jako wpłatę za październik 2013 r., ,
- w dniu 23 grudnia 2013 r. w kwocie 900 zł, opisując ją jako wpłatę za listopad 2013 r.,
- w dniu 20 stycznia 2014 r. w kwocie 700 zł, opisując ją jako wpłatę za grudzień 2013 r.,
- w dniu 22 stycznia 2014 r. w kwocie 400 zł, opisując ją jako wpłatę za styczeń 2014 r.

(dowód: dowody wpłat – k. 33-35, kartoteka – k. 10-13)

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało częściowo na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było, że pozwani są zobowiązani do zapłaty na rzecz powoda czynszu najmu i opłat za zużyte media (por. art. 659 kc i art. 688¹ § 1 kc). Wysokość miesięcznych stawek czynszu i opłat nie były sporne, albowiem pozwani nie kwestionowali danych wskazanych w kartotece dołączonej do pozwu. Nie była również sporna wysokość wpłat pozwanych na poczet zadłużenia, natomiast strony różniły się, co do sposobu zaliczenia wskazanych wpłat

W toku sprawy pozwani podnieśli zarzut przedawnienia roszczeń powstałych do 29 listopada 2013 r.. Brak było podstaw do uznania, że zarzut ten stanowił nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 kc. Pozwani mieli prawo uchylić

się od zaspokojenia roszczenia strony powodowej, stosownie do art. 117 § 2 kc. Strona powodowa mogła natomiast swobodnie przerwać bieg przedawnienia, wytaczając w odpowiednim czasie powództwo.

Zgodnie z art. 118 kc termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe wynosi trzy lata i stosownie do art. 120 § 1 kc należy go liczyć od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Roszczenie o zapłatę czynszu za dany miesiąc stawało się natomiast wymagalne w dziesiątym dniu danym miesiąca (por. art. 669 § 2 kc). Wobec tego strona powodowa zachowała prawo dochodzenia roszczeń za okres od grudnia 2010 r. włącznie, albowiem bieg terminu przedawnienia został przerwany (por. art. 123 § 1 pkt 1 kpc) w dniu 29 listopada 2013 r.

Z niekwestionowanej przez strony kartoteki dołączonej do pozwu wynikało, że w okresie od grudnia 2010 r. do lipca 2013 r. włącznie zadłużenie pozwanych z tytułu długu głównego, uwzględniające wysokość nadpłat i niedopłat związanych z rozliczeniem kosztów mediów wynosiło 9998,09 zł. Wpłaty, których pozwani dokonywali w okresie od 13 września 2011 r. do 3 lipca 2013 r. wynosiły łącznie 9700 zł. Pozwani nie wykazali, że złożyli oświadczenie „na poczet którego z długów dokonali w/w wpłat. W związku z tym stosownie do art. 451 § 3 kc ich świadczenie należało zaliczyć na poczet długu najdalej wymagalnego. Takie zaliczenie mogło nastąpić także na poczet długu, co do którego pozwani następnie podnieśli zarzut przedawnienia. Zaliczenie to następuje bowiem z mocy prawa z chwilą zapłaty długu. Późniejszy zarzut przedawnienia na sposób zaliczenia nie ma już wpływu.

W rozpoznawanej sprawie pozwani posiadali wg stanu na 10 listopada 2010 r. zadłużenie w kwocie 6187,64 zł. W związku z tym ich wpłaty w wysokości łącznej 9700 zł zostały zaliczone na poczet długu obecnie przedawnionego do wysokości 6187,64 zł, a na poczet długu za okres od grudnia 2010 r. do lipca 2013 r. do wysokości 6485,73 zł. Odpowiadało to wprost wyliczeniu z kartoteki dołączonej do pozwu.

Ponadto pozwani wskazywali na dalsze wpłaty, dokonywane od 17 września 2013 r. W dowodach wpłaty pozwani wskazywali jednak, na poczet którego długu dokonują zapłaty. Wobec tego stosownie do art. 451 § 1 kc wpłat tych nie można było w całości zarachować na poczet należności dochodzonych w rozpoznawanej sprawie. Pozwani dokonali wpłat za okres od lipca 2013 r. do stycznia 2014 r. w łącznej kwocie 3600 zł. Na poczet długu w niniejszej sprawie można było zaliczyć jedynie nadwyżkę nad bieżącymi opłatami za okres od sierpnia 2013 r. do stycznia 2014 r. w wysokości 6 x 321,09 zł + 2,82 zł (1929,36 zł). Wobec tego z kwoty 3600 zł na poczet długu w rozpoznawanej sprawie można było zaliczyć jedynie kwotę 1670,64 zł. Dawało to niespłaconą należność główna w kwocie 4815,09 zł. Strona powodowa domagała się ostatecznie jedynie kwoty 2336,18 zł, zaliczając na poczet swojej wierzytelności wpłaty, których pozwani nie przywołali w sprzeciwie..

Na podstawie art. 481 kc strona powodowa miała także prawo domagać się odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie czynszu i opłat. Z kartoteki dołączonej do pozwu wynikało przy tym, że wszystkie wpłaty dokonywane przez pozwanych były zaliczane na poczet długu głównego. Wyliczenie matematyczne odsetek wynikające z kartoteki dołączonej do pozwu, za okres do 1 sierpnia 2013 r. nie budziło wątpliwości, nie kwestionowały go również strony. Wg stanu na 1 sierpnia 2013 r. wynosiło 5846,57 zł. Pozwani podnieśli jednak zarzut przedawnienia w odniesieniu do tych roszczeń, które powstały do 29 listopada 2010 r. Wynosiły one bezspornie 2887,14 zł. Należy podkreślić, że pozwani nie podnieśli zarzutu przedawnienia, co do roszczeń odsetkowych powstałych po 29 listopada 2010 r., chociaż przedawnione byłyby także częściowo roszczenia odsetkowe obliczone od przedawnionego roszczenia głównego za okres po 29 listopada 2010 r. Wobec tego stronie powodowej należały się odsetki ustawowe za opóźnienie w kwocie 5846,57 zł - 2887,14 zł, tj. 2959,43 zł. Późniejsze wpłaty pozwanych nie zostały zaliczone przez powoda na poczet odsetek, co było możliwe z uwagi na treść art. 451 § 1 zd. drugie kc.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził na rzecz strony powodowej kwoty 2336,18 zł tytułem należności głównej i 2959,43 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie. Dawało to łączną kwotę 5295,61 zł, o czym orzeczono, jak w pkt I wyroku.

Ponadto strona powodowa mogła żądać odsetek ustawowych w opóźnieniu w zapłacie kwoty 2336,18 zł za okres, w jakim odsetki nie zostały skapitalizowane, tj. od 1 sierpnia 2013 r. Odsetek od skapitalizowanych odsetek mogła

natomiast domagać się do dnia wytoczenia powództwa, tj. od 29 listopada 2013 r., stosownie do art. 482 kc. Mając to na uwadze orzeczono, jak w pkt I wyroku.

O powództwie w części, co pozwu cofniętego, orzeczono na podstawie art. 203 i art. 355 § 1 kpc.

W pozostałym zakresie powództwo oddalono, jako nieuzasadnione, jak w pkt III wyroku. Wypada zauważyć, że kwota wskazana w piśmie z 3 marca 2014 r. (k. 40) była najprawdopodobniej wynikiem błędów rachunkowych. Pierwotnie strona powodowa domagała się tytułem należności głównej (...),73, tytułem odsetek 5846,57 zł, co dawało łącznie 12332,30 zł. Po cofnięciu pozwu, co do należności głównej w zakresie kwoty 4149,55 zł strona powodowa prawidłowo skorygowała wartość kwoty cząstkowej jak podstawy do obliczania odsetek, natomiast przy określeniu wysokości ostatecznie żądanej kwoty błędnie dodała kwotę żądanej należności głównej po ograniczeniu do całości kwoty pierwotnie żądanej (która obejmowała przecież także należność główną po ograniczeniu). Tymczasem od kwoty pierwotnie żądanej należało odjąć kwotę żądania ograniczonego.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc. Strona powodowa żądała ostatecznie kwoty 14668,48 zł, a co do kwoty 4149,55 zł, jej powództwo zostało cofnięte. Wobec tego z całej zgłoszonej kwoty 18818,03 zł jej powództwo uwzględniono w 28,14 %. Mając to na uwadze, na rzecz pozwanych zasądzono 71,86 % poniesionych przez nich kosztów w kwocie 2400 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego i 34 zł z tytułu kosztów opłat skarbowych od pełnomocnictw pomniejszone od 28,14 % kosztów powoda w kwocie 2400 zł z tytułu kosztów zastępstwa prawnego i 300 zł z tytułu kosztów opłaty sądowej od pozwu.